

РЕШЕНИЕ

№ 6260

гр. София, 11.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7264** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], район Л., [улица], представлявано заедно от С. С. П. и К. Д. К., чрез адв.М.Г., против решение № 72814 от 15.04.2020г., постановено по НАХД № 18727/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение /НО/, 8-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-865/01.10.2019г., на заместник- председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“ с което на ЗД [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лв. за нарушение на чл.485, ал.1 от Кодекса за застраховането (КЗ) във връзка с чл. 480, ал. 7 от КЗ на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.1, т.2, вр. чл.648, ал.1 от КЗ

Касаторът твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при неправилно приложение на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Посочено е в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) не се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Нарушен бил давностния срок по смисъла на чл.34 от ЗАНН. Сочи също, че процесното НП не съответства на фактическата обстановка,

описана в АУАН. Твърди, че квалификацията на нарушението е неправилна, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, а наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения съдебен акт и да постанови ново решение, с което да се отмени НП, алтернативно да бъде изменено НП, като бъде преквалифицирана наложената санкция от такава по чл. 644, ал.2 от КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 от КЗи бъде наложена минимална законова санкция. В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът, редовно призован, чрез процесуален представител, юрк. Н., оспорва касационната жалба, като счита същата за неоснователна по доводи, подробно изложени в представените по делото писмени бележки, както и в проведено публично заседание по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал.1 АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка, Административен съд София-град, XI-и касационен състав, намира за неоснователна по следните съображения:

Софийският районен съд с решение, постановено по НАХД № 18727/2019 г. по описа на СРС, НО, 8-и състав, е потвърдил НП № Р-10-865/01.10.2019г., на заместник-председател на КФН, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение на чл. 480, ал. 7 от КЗ. Административна наказателната отговорност на застрахователя е ангажирана за това, че на 20.10.2018г. е прекратил договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с полица №BG/02/118002792737, без да е имал право да го направи. От фактическа страна районният съд е установил следното: В КФН, Управление „Застрахователен надзор“ е постъпила жалба, относно едностранно прекратяване на полица от застрахователя поради неплащане на допълнителна премия.

Във връзка със случая е извършена проверка. Комисия за финансов надзор с писмо с изх. № 91-02-942/17.07.2019г. и от 30.07.2019г. изискала писмено становище и заверено копие на цялата документация в преписката по застрахователната претенция. В КФН е постъпил отговор от с писмо с вх. № 91-02-942 от 26.07.2019г. и от 12.08.2019г..

В хода на проверката е установено, че на 25.09.2018г. между С. Р. и ЗД [фирма] е сключен договор за задължителна застраховка Гражданска отговорност с период на застрахователно покритие до 09.10.2019г. Дружеството приело, че при сключване на полицата лицето е премълчало обстоятелства, а именно пребиваване и управление на застрахованото МПС на територията на Великобритания. Въз основа на това дружеството изискало разликата между договорената премия и премията, която съответства на иска. Сумата за доплащане била определена в размер на 3 431.34 лв. На 20.10.2018г. договорът за задължителна застраховка бил прекратен едностранно от дружеството.

При извършената проверка по повод на жалбата и след представяне на материалите свидетелката А. съставила АУАН, като в него е отразено твърдяно нарушение –

дружеството е прекратило едностранно, без да има право да го прави, договор за задължителна застраховка гражданска отговорност. Отразила, че нарушението е извършено на 20.10.2018г. Актът е връчен на оправомощено лице.

При идентично фактическо описание и правна квалификация на соченото нарушение на 01.10.2019г. зам. председател на КФН съставил Наказателно постановление, с което е наложил на ЗД [фирма] имуществена санкция в размер на 1 000 лв.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че от събраните в хода на съдебното следствие и от приложените писмени доказателства не се установяват необявени обстоятелства, които да обосновават наличието на по-висок риск. Като се е позовал на разпоредбата на чл.480, ал.7 от КЗ, е приел, че управлението на МПС в рамките на държава членка на ЕС във всеки период в рамките на срока на договора, не представлява значително изменение на риска по смисъла на чл.367 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно и е потвърдил НП.

Така постановено решението е правилно.

В случая е установено, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 485, ал. 1 от КЗ, като е прекратил договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с №BG/02/118002792737 на 20.10.2018г. без да е имал право да го направи.

От събраните пред въззивния съд доказателства се установява, че на 25.09.2018г. С. М. Р. е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с №BG/02/118002792737 с период на застрахователно покритие от 10.10.2018г до 09.10.2019г. включително, относно лек автомобил марка и модел “Ш. Ф.” с рег. [рег.номер на МПС] и рама № ТМВНС46Y123431367. С писмо изх. № ОК-740347/12.10.2018г. ЗД [фирма], уведомява С. Р., че във връзка с повишаване на риска по полица № BG/02/118002792737, съгласно чл.485, ал.3 от КЗ, същият следва в петдневен срок да доплати разликата между премията, упомената в полицата, и премията, която съответства на риска при отчитане на обстоятелствата. Сумата за доплащане по посочената полица е 3431,34лв. На 20.10.2018г. договорът е прекратен.

Разпоредбата на чл.367, ал.2 КЗ предвижда възможността за всяка от страните да иска увеличение или намаление на застрахователната премия или да прекрати договора, в случай че през периода на действие на застрахователния договор застрахователният риск значително се увеличи или намали. В конкретния случай такъв риск не съществува, т.к. съгласно чл. 480 ал.2 КЗ застрахователния договор за задължителна застраховка ГО осигурява покритие на територията на Р България, на територията на другите държави членки и на територията на трети държави по ал.1 т.4 и т.5 КЗ. Текстът на чл. 480 ал.7 КЗ ясно сочи управлението на МПС на територията на посочените държави във всеки период в рамките на срока на договора да не представлява значително изменение на риска по смисъла на чл.367 КЗ, който въвежда възможност за увеличение или намаляване на застрахователната премия, респективно прекратяване на договора. Според чл. 483, ал. 4, т. 1 от КЗ: " Не се сключва договор за гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за моторно превозно средство от друга държава членка... ", т. к. сключената застраховка на

територията на страна членка на ЕС е валидна на територията на всяка от страните членки на ЕС. Това е видно и от § 24, § 25 от Преамбюла и чл. 3 и чл. 14 от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 16.09.2009 г.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Правилен е и изводът, че изтъкнатите от Р. обстоятелства, свързани с ПТП на територията на Великобритания, ноторно известно член на ЕС по това време, не обосновават наличие на по-висок риск, с оглед изричното правило на чл.480, ал.7 КЗ, вр. с чл.480, ал.2 КЗ.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай.

Настоящият съдебен състав счита, че решението е правилно и не се констатират отменителни основания. Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Наказателното постановление не страда от пороци, съобразено е с материалния закон и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид изложените мотиви, касационната инстанция намира решението на районния съд за правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ към минималния размер. Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София-град,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 72814/15.04.2020г., постановено по НАХД № 18727 по описа за 2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-и състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.